

Orvokki Annala: Lallinkartanon Kerttu
Wsoy 2004.

Kertun, Lallin ja piispa Henrikin tarina

On mielenkiintoista kuinka lukijan omat odotukset romaanin suhteen tekevät joskus tepposet. Lalli ja Kerttu ovat nimiä, jotka herättivät mielikuvan Lallin ja piispa Henrikin myytistä sekä ajatuksen väkivaltaisesta historiallisesta tapahtumasta, johon tuskin liittyy mitään sen kummempaa. Toisin kuitenkin kävi. Odotukseni tylsästä historiallisesta romaanista romuttuivat saman tien, kun aukaisin Orvokki Annalan uusimman romaanin Lallinkartanon Kertun. Totta, tarina kertoo niin Lallista ja Kertusta kuin piispa Henrikistäkin, mutta näkökulma on uusi ja tervetullut. Saksalainen Gertrud von Dieskau eli Kerttu antaa äänen ja näkökulman keskiajan Itämaan eli Suomen elämään ja miesvaltaiseen yhteisöön, jossa naisen osa ei välttämättä ollut kovin helppo.

Annalan hyvin kirjoitettu tarina – ehjä ja toimiva tarinarakenne, luontevat henkilöhahmot sekä sujuva kerronta – luo edellytykset miellyttävälle lukukokemukselle. Pienet epäloogisuudet tarinassa, kuten esim. se, mitä kieltä kulloinkin puhutaan, häviävät juohevan kerronnan sekaan. Kertun henkilöhahmo on kuitenkin ehdottomasti tämän sopan suola, joka tekee lukemisesta enemmän kuin miellyttävän kokemuksen. Kun lukija on pahimmillaan varautunut tylsyyteen ja sen sijaan saakin kädet ja silmät täyteen periksi antamatonta, voimakasta ja uskaliaista Kerttua, lukukokemus on valloittava. Luin kirjan yhdeltä istumalta, tapahtumien käänteet saivat välillä kulmakarvat kattoon asti ja yskökset kurkkuun, tarinassa on nimittäin reippaasti niin seksiä kuin väkivaltaakin. Kun isä lyö pojalta miekalla pään irti, niin kyllä se jonkin verran ajatuksia herättää. Erityisen hienoa on kuitenkin se, kuinka Annala ei arastele kertoa nuoren naisen mielteistä, tunteista ja varsinkaan haluista millään muotoa. Kertun naiivius, rehellisyys, kokemattomuus sekä elämän kolhuista selviäminen on matka, jota lukijana on kiinnostavaa seurata. Orvokki Annala on monta kertaa aikaisemminkin todistanut hallitsevansa tarinan kerronnan, ja on ilo sanoa, että tämäkään kerta ei ole poikkeus.

Maria Loikkanen